

Men Spørgsmaalet om Statsunderstøttelse til en saadan Forening støder paa den Vanskelighed, at der jo her er Tale om en ganske enkelt, lokalt afgrænset Forening, og at vi derfor ville staa overfor Muligheden af meget omfattende Konsekvenser. Dette er en Vanskelighed, der efter min Formening er meget stor, saa stor, at jeg ikke har set mig i Stand til at imødekomme Andragendet, hvor udmærket end denne Understøttelsesforening kan være ledet, og hvor godt end dens Formaal er. Men kan man paavise, finde en Udvej, hvorved denne Vanskelighed kan fjernes eller dog gøres noget mindre, skal jeg gerne gaa med til, at denne lokale Forening faar et Bidrag af Statskassen til Hjælp til dens Formaal. Foreløbig kan jeg derfor kun sige, at Sagen nu vil blive gjort til Genstand for fornyet Overvejelse og naturligvis under Hensyn til den Vægt, som ligger i det samlede Udvalgs Indstilling om Sagen.

Med Hensyn til Andragendet under Nr. 34 om Anciennetetsberegning for tidligere Lærere ved private Seminarier skal jeg bemærke, at vor Skolelov af 1899 jo fastsatte Bestemmelser om Beregning af Anciennetet med deraf følgende Adgang til Lønningstillæg fra Statens Side, naar vedkommende senere var indgaaet i Folkeskolens Tjeneste. I 1904 var Spørgsmaalet fremme igen og var Genstand for ny Behandling og ny Afgørelse ved Skolelovens Gennemsyn. Lovgivningsmagtens Afgørelse af denne Sag ligger saaledes kun kort tilbage i Tiden. Imidlertid er der vist almindelig Enighed om — og den ærede Ordfører gav ogsaa Udtryk for det samme —, at denne Sag bør tages frem igen, og at der er adskillig Lærervirksomhed, der bør kunne medregnes, og altsaa i dette Forhold bør ligestilles med den faste Ansættelse i Folkeskolen. Som jeg tidligere har haft Lejlighed til at omtale, vil der i næste Samling fremkomme et Lovforslag om en Ordning af hele dette Forhold eller i hvert Fald om Beregningen af Anciennetet for en Række Lærervirksomheder, saadanne Lærervirksomheder, som maa regnes for i alt Fald at ligge først for Vanskeligheden — og ganske vist en ikke ringe Vanskelighed — ligger jo i Spørgsmaalet om, hvor Grænsen bør drages, hvilken Lærervirksomhed der bør anses for ligestillet med Virksomhed i Statskolens Tjeneste, altsaa ligestillet med Hensyn til at erhverve Ret til Statskassens Lønningstillæg. Men blandt de Virk-

somheder, der i saa Fald bør komme i Betragtning, formener jeg, at den her omhandlede ved private Skolelærer- og Lærerindeseminarier efter al Rimelighed bør tages med.

Bluhme: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Betænkningens Nr. 35, et Ændringsforslag, der gaar ud paa, at det paagældende Andragende henvises til den højtærede Kultusministers Overvejelse. Det er et Andragende, der er indsendt fra Beboerne i Skovlund, en Del af det store Ansager Sogn. Ansager Sogn udgør omtrent 2 Kvadratmil eller der henimod. I Aar er der til en Kirke i den ene Ende af Sognet, i Stenderup, bevilget et Tilskud. Men Skovlund ligger i den anden Ende af Sognet, Vest for Ansager, og Beboerne dér bede om ogsaa at faa en Kirke. I Skovlund bor der mellem 700 og 800 Mennesker, i hele det store Ansager Sogn bor der mellem 1,700 og 1,800 Mennesker. Af disse 17—1800 Mennesker faa nu omtrent 500 Mennesker en Kirke i Stenderup, hvorimod Skovlund, som altsaa har den næststørste Andel i Sognets Indbyggerantal, ingen Kirke faar. Ja, paa en Maade kommer Skovlund fjernere end hidtil fra sin Kirke, idet nemlig, naar der bliver bygget en Kirke i Stenderup, Præsten i Ansager bliver nødt til at prædike den ene Gang i Ansager, den anden Gang i Stenderup. Skovlunds Beboere have i Gennemsnit en Mil til Kirken i Ansager; skulle de nu den ene Søndag til Stenderup Kirke, faa de to Mil dertil. De synes derfor, de ere blevne noget stiftmoderligt behandlede, naar den østlige Udkant af Sognet faar en Kirke, og de, som bo i den vestlige Udkant, ikke faa nogen. Men kunne de ikke faa en Kirke, mene de, at naar Præstens Tid vil blive fordelt mellem de to Kirker, hvoraf den ene ligger saa langt borte, maa de med Rimelighed kunne forlange, at han i det mindste fik en Kapellan, saa der altid kunde blive Gudstjeneste i deres gamle Kirke, Ansager Kirke, saa de altsaa ikke fik længere, end de hidtil have haft, til en Kirke.

Det er altsaa et Andragende, som er indsendt til Ministeren, og som nu er indbragt her i Folketinget, og jeg beklager, at det ærede Udvalg ikke har ment at kunne tage Hensyn til det. Jeg synes, det er en ret begrundet og rimelig Fordring, at der, om de ikke kunne naa i Aar, at faa Tilskud til en Kirke, uagtet de have samlet Penge ind til en saadan, bliver an-